

Başarısızlık Korkusunu Ve Yapay Mutluluk

– kul mehmet · 21 Temmuz 2018

İnsan yaşarken bu hayatta, mesleğinde işinde olsun en iyisi olması önemlidir. Aradan yıllar geçse de hala becerisizlikle hayatını devam ettirmesi, önünü arkasını ilerisini görememiş olması bir utanç beceriksizlik olarak yeterde artar. İşinin ve mesleğinin doruğuna çıkmak insan zevk ve neşe verir, insanlara daha iyi hizmet etmek sunmak başarı ve kıvanç, onur olarak insan bir ömür yeterde artar.

İnsan ara sıra başaramayacağını duygusuna kapılır ve bir süre sonra bu duygusunu yıkar ve başaracağını duygusu ile değiştirerek, başarının yolunda hayatına devam eder. İnsan beceremeyeceği duygusunu kısa bir an olarak yaşar ve hayatında bir an sonra siler başarı ile taçlandırır. Süleyman küçüklüğünden beri keman çalmaya büyük ilgi duymuş, on yaşından on sekiz yaşına kadar kurslarda daha iyi çalmak için dersler almıştı. Babası annesi onun bu keman çalma sevgisine destek vererek öğrenmesi için elinden geleni yapmışlardı. Ama gel gör ki Süleyman o kadar merak ve ilgiye karşı istediği başarıyı yakalayacağını, usta bir kemancı olamayacağını düşünerek, stres başarısızlık korkusuyla bu yaşına kadar gelmişti. Bu başaramayacağı duygusunu annesinde babasında öğretmeninden gizlemiş, günlünün bir köşesinde batan paslı bir hançer gibi saklamıştı. Anne babası onun daha iyi öğrenmesi için evin bir köşesinde, adeta bir stüdyo düzenlemişti. Gece gündüz bu korkusunu yenmek için her gün keman çalmış, notaları birere birer yutmuş lakin bu başarısızlık korkusunu yenememişti.

Arkadaşları onun bu çalışma ve öğrenme aşkına hayranlıkla bakarken, onları memnun edememek, istedikleri duygu hissi kemanıyla tattıramamak korkusu yıkıyordu. Evine gelen akrabalarına kemanıyla resitaller çalarken, onların memnun halleri yapmacık geliyordu. Sanki kendisi memnun olsun diye sahte gülücüklerle gülüyorlardı. Onun bu tedirgin hali dinleyenleri de huzursuz ederek, kısa kesmesi için araya girerek son vermesini isteyerek daha fazla yormamak adına, gel gör ki o bunu dinleyenlere usanç verdiği duygusuna kapılarak saatlerce odasında çıkmadan, günlerce eline kemanı almadan kapalı odasında geçirmesine sebebiyet veriyordu. Kendi gözünde biterken bu haliyle insanların gözünden de bitiyordu farkında değildi. Anne babası kendi haline bırakarak onun devam edip etmeme konusunda etkili olmamak için uzak duruyor, kendi haline bırakıyorlardı.

Aylar boyunca bitmiş adam rolünü ustalıklı oynarken, karşısındaki insanlar bu dayanılmaz sıkıcı hayata nasıl katlandığına hayretler ederek, şaşkınlıklarını gizleyemiyorlardı. Sahip olduklarının kıymetini bilememek, sıkıntı çekmeden başarılı olmak belki onu tatmin etmiyordu. Kolay öğrenmek tat vermiyordu. Soluk aldığı hava onu boğuyor, nefes almaktan zorlanıyordu. Gizli gizli geceleri sokaklarda tek başına sokakları adımlarken keman çalmayı bırakmayı düşünerek, geceyi sabaha devir ederek eve geliyordu, sessizce odasına çekilerek, uyumaya çalışıyordu, ama uyuyamıyordu.

Anne babası bir maddi sorunu yok biliyorlardı, cebinde kredi kartı limiti günlük 3-5 milyarı geçmezdi, aylardır hiç kredi kartına da dokunmamıştı. Ekonomik zenginlik, kendi başarısıyla olmayınca ondan memnun değil diye düşünürken babası, oğluya konuşmaya karar verdi. Karşına aldı.

-Oğlum, uzun zamanadır ağzını bıçak dahi açmıyor, kredi kartını da iki aydır hiç elini sürmeden yaşıyorsun. Kendi paranı kazanmak istiyorsan, gel müdürlük koltuğun her zaman boş duruyor çalış

kendin kazan kendin harca.

-Şey baba aslında, ben Keman çalmayı bırakmak istiyorum, beceremeyeceğimin korkusu içime oturdu bir türlü çıkaramıyorum.

-Sen aylardır bunun için mi üzülüyorsun, istemiyorsan bırak, geç müdürlük koltuğuna kendi bildiğin gibi yönet. İşletmeyi boşuna mı okuyorsun, son bir yılın kaldı. İşin koltuğun hazır.

-Baba bu başarısızlık korkusunu yolumdan aklımdan atmam gerek, yoksa yarın o koltukta da otururken aynı korkuları yaşayacağım.

-Öyle ise seni köye göndereyim orada yaşa, senden bir başarı bekleyen de yok, küçük bahçeye dikersin domates biber fasulye kendin kazanır yersin ya da kazanmaz aç kalırsın.

Süleyman birden sevinerek babasına sarıldı.

-Sahi bunu yapmama izin verir misin babacığım?

-Neden vermeyeyim oğlum, hayat senin yol senin, gidecek olan sensin. Orada başarılı olurum olmaz mıyım diye senden hesapta soran olmaz, az gayret ederek çalışırsan aç kalmazsın. Kendi halinde yaşar gidersin. Temelinde para sorunu yok, çalışma sorunu var orada, bunu da sen istediğin gibi kullanabilirsin. Babası içinden sessizce "Sen git oralarda eşek gibi çalışta, rahatlığın kıymetini bil" derken, gülümsüyordu.

Belki de rahatlığı çalışıp yorgunlukla hak etmiyor diye üzülüyordu, kolay kazanmak cazip gelmiyor olabilirdi. Bakalım hayat ona ne gibi bir ders verecek hep birlikte göreceğiz.

Devam edecek inşallah Mehmet Aluç